Κυριακή Παραλύτου: Με παρρησία να πλησιάζουμε τον Θεό (Άγιος Λουκάς Αρχιεπίσκοπος Κριμαίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 13 Μαΐου, 2022

Αναφερόμενοι στη **θεραπεία του παραλύτου** οι Ευαγγελιστές Μάρκος και Λουκάς λένε ότι οι άνθρωποι που τον έφεραν δεν μπόρεσαν να μπουν στο σπίτι όπου βρισκόταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός εξαιτίας του όχλου. Γι’ αυτό άνοιξαν τη στέγη και κατέβασαν τον παράλυτο μαζί με το κρεβάτι του στη μέση μπροστά στον Ιησού.

Σίγουρα όταν αυτοί έβγαζαν τη στέγη, λάσπη και σκόνη έπεφτε πάνω σ’ αυτούς που βρίσκονταν μέσα στο σπίτι, και στον Κύριο Ιησού Χριστό. Άλλος στη θέση του θα αγανακτούσε, θα έλεγε να σταματήσουν, θα έβριζε. Εκείνος όμως δεν είπε ούτε μία λέξη. Αντί να τους επιτιμήσει, τους έκανε μεγάλη ευεργεσία, θεράπευσε τον ασθενή, είπε ότι συγχωρούνται οι αμαρτίες του και τον πρόσταξε να πάρει το κρεβάτι του και να πάει σπίτι.

Προσέξτε λοιπόν πώς ενεργούσαν εκείνοι οι άνθρωποι. Χωρίς να λογαριάζουν κανένα και τίποτα, με παρρησία και τόλμη πλησίαζαν τον Χριστό. Η σκέψη ότι κάνουν ένα πράγμα ανήκουστο δεν τους σταμάτησε και δεν τους εμπόδισε να χαλάσουν τη στέγη. **Με πόθο καρδιάς ζητούσαν τον Κύριο**, γιατί είχαν μέσα τους τη φλόγα της πίστεως και γνώριζαν ότι Αυτός μπορεί να κάνει το θαύμα, ότι θα λάβουν αυτό που πιστεύουν.

Έτσι και έγινε. Ο Κύριος είπε πως για την πίστη τους ο παράλυτος θα γίνει καλά.

***

Πολλούς ασθενείς που Τον πλησίασαν με πίστη θεράπευσε ο Χριστός και πάντα **επαινούσε την παρρησία με την οποία Τον πλησίαζαν οι δυστυχισμένοι άνθρωποι**. Θυμηθείτε τη Χαναναία, την ειδωλολάτρισσα γυναίκα, η οποία όταν είδε τον Χριστό έπεσε στα πόδια του και Τον ικέτευε: «Ελέησόν με, Κύριε… η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται» (Ματθ. 15:22). Αλλά ο Κύριος δεν της απάντησε ούτε λέξη και προχωρούσε μπροστά.

Εκείνη όμως Τον ακολουθούσε και Τον παρακαλούσε φωνάζοντας όλο και πιο δυνατά. Και τόσο επίμονα τον παρακαλούσε που τελικά οι απόστολοι έχασαν κάθε υπομονή και Του είπαν: «Απόλυσον αυτήν». Και τι είπε τότε ο Χριστός σ’ αυτή τη γυναίκα; Της είπε: «*Ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοις κυναρίοις*» (Ματθ. 15:26). Και αυτή Του απάντησε κάτι που έκανε τον Κύριο να θαυμάσει το απίστευτο βάθος της πίστεως αυτής της γυναίκας, την ελπίδα και την αγάπη που είχε.

«Ναι, Κύριε, στ’ αλήθεια είμαι σαν ένα σκυλί γιατί λατρεύω τα είδωλα αλλά και τα σκυλιά τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων αυτών». Όταν το άκουσε ο Κύριος της απάντησε: «*Ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις! γενηθήτω σοι ως θέλεις. Και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης*» (Ματθ. 15:28).

Τόσο μεγάλη ήταν η πίστη και η παρρησία αυτής της δυστυχισμένης γυναίκας, η οποία δεν γνώριζε τον αληθινό Θεό. Και την παρρησία αυτή την εκτίμησε πολύ ο Χριστός.

***

Πάντα με πολλή παρρησία πρέπει να πλησιάζουμε τον Θεό. **Να τον ικετεύουμε σαν τα μικρά παιδιά** που περιμένουν βοήθεια από τη μητέρα τους και απλώνουν προς αυτήν τα μικρά τους χεράκια. **Να Τον ικετεύουμε σαν ένας φτωχός που πεθαίνει της πείνας** και ήρθε να παρακαλέσει τον άνθρωπο που είναι γνωστός για την ευσπλαχνία του να τον βοηθήσει. **Να Τον ικετεύουμε σαν τη Χαναναία γυναίκα** που με επιμονή παρακαλεί τον Χριστό και σηκώνει σ' Αυτόν τα χέρια της. Τον ικετεύει με παρρησία γιατί **πιστεύει και ξέρει ότι θα λάβει αυτό που ζητά** , πιστεύει και γι' αυτό παίρνει βοήθεια.

[Από το βιβλίο: Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Κριμαίας, Λόγοι και ομιλίες, τόμος Γ'. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2003, σελ. 143 (απόσπασμα)]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*